

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Białymstoku – Polska) – Małgorzata Nierodzik przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Psychiatrycznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej im. dr Stanisława Deresza w Choroszczy

(Sprawa C-38/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 99/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 4 — Pojęcie „warunków zatrudnienia” — Okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas określony — Odmienne traktowanie względem pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony)

(2014/C 135/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Białymstoku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Małgorzata Nierodzik

Strona pozwana: Samodzielny Publiczny Psychiatryczny Zakład Opieki Zdrowotnej im. dr Stanisława Deresza w Choroszczy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Sąd Rejonowy w Białymstoku – Wykładnia art. 1 dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 175, s. 43) oraz klauzul 1 i 4 załącznika do tej dyrektywy – Uregulowanie krajowe przewidujące mniej korzystne okresy wypowiedzenia dla umów o pracę zawartych na czas określony aniżeli dla umów o pracę zawartych na czas nieokreślony

Sentencja

Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak sporne w postępowaniu głównym, które przewiduje, w odniesieniu do wypowiedzenia umów o pracę zawartych na czas określony, mających trwać dłużej niż 6 miesięcy, możliwość zastosowania sztywnego dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, niezależnego od długości zakładowego stażu pracy danego pracownika, podczas gdy długość okresu wypowiedzenia w przypadku umów o pracę zawartych na czas nieokreślony jest określana stosownie do stażu pracy danego pracownika i może wynosić od dwóch tygodni do trzech miesięcy, gdy obie te kategorie pracowników znajdują się w porównywalnych sytuacjach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 18.5.2013.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Posteshop SpA – Divisione Franchising Kipoint przeciwko Autorità garante della concorrenza e del mercato, Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-52/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2006/114/WE — Pojęcia „reklamy wprowadzającej w błąd” i „reklamy porównawczej” — Przepisy krajowe uznające reklamę wprowadzającą w błąd i niedozwoloną reklamę porównawczą za dwa odrębne czyny niezgodne z prawem)

(2014/C 135/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Posteshop SpA – Divisione Franchising Kipoint

Strona pozwana: Autorità garante della concorrenza e del mercato, Presidenza del Consiglio dei Ministri

przy udziale: Cg srl, Tacoma srl

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Consiglio di Stato – Wykładnia dyrektywy 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376, s. 21) – Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane między przedsiębiorcami – Pojęcie „reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej” – Uregulowania krajowe zakazujące nie tylko reklamy, która jest zarazem wprowadzająca w błąd i stanowi niedozwoloną reklamę porównawczą, lecz uznające również reklamę wprowadzającą w błąd i reklamę porównawczą za dwa odrębne czyny niezgodne z prawem

Sentencja

Dyrektywę 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do ochrony przedsiębiorców dotyczy ona reklamy wprowadzającej w błąd i niedozwolonej reklamy porównawczej jako dwóch niezależnych naruszeń, a w celu zakazania reklamy wprowadzającej w błąd i wprowadzenia sankcji względem takiej reklamy nie jest konieczne, aby reklama ta stanowiła również niedozwoloną reklamę porównawczą.

(¹) Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Weliko Tyrnowo – Bułgaria) – FIRIN OOD przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” Weliko Tyrnowo pri Centralno uprawnlenie na Nacjonalnata agencija za prichodite

(Sprawa C-107/13) (¹)

(Wspólny system podatku od wartości dodanej — Odliczenie podatku naliczonego — Płatności zaliczkowe — Odmowa przyznania odliczenia — Oszustwo — Korekta odliczenia, jeżeli transakcja podlegająca opodatkowaniu nie została dokonana — Przesłanki)

(2014/C 135/15)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Weliko Tyrnowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FIRIN OOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” Weliko Tyrnowo pri Centralno uprawnlenie na Nacjonalnata agencija za prichodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Administratiwen syd Weliko Tyrnowo – Wykładnia art. 168 lit. a) w związku z art. 65, art. 90 ust. 1, art. 185 ust. 1 oraz art. 205 w związku z art. 168 lit. a) i art. 193 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) – Zasady neutralności podatku VAT, skuteczności i proporcjonalności – Odliczenie podatku naliczonego – Płatności zaliczkowe na poczet towarów konkretnie wskazanych przed dostawą – Odmowa przyznania odliczenia przy pobraniu zaliczki z powodu braku dostawy towarów – Możliwość dokonania przez dostawcę korekty dokonanego pierwotnie odliczenia i wpływ na odmowę przyznania takiego odliczenia – Odmowa odliczenia podatku VAT odbiorcy dostawy ze względu na solidarną odpowiedzialność za zapłatę podatku podatnika innego niż osoba zobowiązana do zapłaty podatku – Wyznaczenie osoby odpowiedzialnej solidarnie na podstawie domniemań opartych na konstrukcjach prawa cywilnego